

СЛАВЯНИНИ

ПОЛИТИЧЕСКО-ЛИТЕРАТУРЕНЪ ВЪСТНИКЪ.

БРОЙ 118.

Русчукъ 14 Юний 1886.

ГОД. VII.

Платва три пъти въ седмицата
всѣми:

Вторникъ, Четвъртъкъ и Събота

ЦѢНА:
За година 20 лева сребърни
шестъ месеци 12 лева ср.
три " " 7 " "
Единъ брой 20 стотинки.

Сичко което се отнася до вѣстника
платива се направо до
Т. Х. Станчевъ въ Русчукъ.

Печатени писма не се приематъ
Ръкописи назадъ се неврацатъ.

За обявления се заплаща:
За първи рѣдъ при прѣтъ пжтъ 20 ст.
" " " " вторий " 10 ст.

ТЕЛЕГРАММА.

София 12 Юний 1886.

Едвамъ сега се довършиха дебати по отговора на тронното слово. Днешнитѣ дебати бѣха ужасно бурни и пълни съ опасностъ за скандали, които опозицията искаше да предизвика; говорихъ: Тончовъ, Кърджиевъ, Шивачевъ, Стамболовъ, Нейчовъ и Дюкмеджиевъ. Въ речения отговоръ на тронното слово Народното представителство изразява чувството на цѣлий народъ, като гледа Свѣрна и Южна България подъ единъ скиптеръ и въ едно Народно Събрание, сподѣля чувствата на Негово Высочество за побѣдитѣ и храбростта на Българскитѣ войски, сърада Господаря и Българскій Народъ е щастливъ, като има доблестенъ вождъ, който знае да защитава отечеството, изразява надѣжда че станалото съединение ще остане за винаги трайно и нераздѣлно политическо тѣло, обявява че българскій народъ е всекога цѣпналъ съчувствието на образования свѣтъ и храни надѣжда въ неговото челолюбие, особно въ онова на освободителката ни Руссия, която толкова е облагодѣтелствувала народа ни и най-сѣтне заявява че законопроектитѣ и предложенията на правителството ще обещи съ надѣжната сериозностъ и внимание. При гласуването на тоя отговоръ, опозицията напуста залата на събраниято. Нейното исканье за бламирвание правителството, свикване Великото Народно Събрание и прочее се отхвърлиха съ огромно болшинство. Утрѣ пакъ заседание.

Хубава и заслужена пѣсница за калнавата опозиция. 10,800 лева струватъ тѣхнитѣ глупави разговори по отговора на тронното слово и най-сѣтне като виждатъ че нѣма успѣхъ напуцатъ Събраниято. Тѣзи хора не искатъ да разбератъ че съ безсилни и презрѣни, тѣ още вѣрватъ, че ще могатъ да извършатъ нѣщо, което да имъ даде властта. Разсърдани са и излѣзли изъ Събраниято! Много здрави ще имъ кажемъ ние, хичъ да не влизатъ въ Събраниято много по-добрѣ ще сторятъ. Тѣхното присѣствие въ камарата е отъ голѣма вреда за отечеството, защото съ партизанскитѣ си стремления, отнематъ врѣмето да може камарата да се занимае съ полезни и необходимо

нуждни въпроси, за които е по-викана да ги рѣши.

Руссе 13 Юний 1886.

По поводъ Тронното слово, при отварянето на днешната извънредна сесия. *Петербургскійтъ Вѣстникъ*, органъ на министерството на Външнитѣ Дѣла въ Руссия, са изразява, относително до опасна частъ въ словото, въ която се тържественно констатиратъ нашитѣ побѣди надъ сѣрбитѣ, както слѣдова: „Князьтъ трѣба да знае да менажира честолюбие на сѣрбитѣ, и да изобѣгне всекакво напомнование за нещастieto имъ, нѣ тия поражения сѣ лични на „Князьтъ а не и на народътъ“. — Това дѣйствително прѣминава всекакво благоразумие! Виповатъ билъ Н. Высочество за гдѣто, въ изпълненieto на единъ тържественъ народенъ актъ, той се осмѣлялъ да спомене за онова събитие, което прослави народътъ и самото него! Това смѣло напомнование било просто диктувано отъ неговитѣ личенъ егоизмъ; казва Русскитѣ официаленъ органъ! Дѣйствително чудна, неразбрана и непонятна логика е на дневнитѣ редъ въ Русскитѣ официални кржгове, когато мислятъ или се изразяватъ по нашитѣ работи! Когато по единъ начинъ най-мерзавски, Сърбия стѣпи да ни нападне, ний тогава поминимъ да сме чели въ тоя сѣщий официаленъ Русскіи органъ, подобни изречения, подобни оцѣпени по сѣрбското дѣйствие. Защо днесъ тоя органъ иди да не одобрява, да напада изказаното отъ Н. Высочество относително славата спечелена надъ Сѣрбитѣ и да казва че подобни изречения били неумѣтни, прѣдъ видъ сѣрбското честолюбие! Кога е имала Сърбия предъ видъ нашето, Българското честолюбие? Да ли когато ни нападна разбойнически? Може ли подобно изречение, подобно споменувание да бѣде диктовано само отъ личнитѣ егоизмъ на Н. В.? Не бѣше ли то тѣлкование на народното желание, на народната мисль? Не бѣше ли то провъзгласяването, чрезъ единъ тържественъ актъ, на заслужената отъ народътъ и отъ него самитѣ слава, колкото неогладана толкова повече голѣма и съразмѣрно оцѣнена? — Официалнитѣ русскіи органъ добрѣ разбира всичко това, нѣ тѣй понася на ония, които днесъ

ожководятъ въ Руссия днешната братоубийственна политика спрямо Българскитѣ народъ. Казваме и повтаряме братоубийственна, защото гонението съ което русското правителство днесъ тѣй жестоко и немилостиво приелѣдва българскитѣ интереси не може да се класифицира по умѣренно. Сърдце отъ диамантъ би ся стонило предъ достойнитѣ, геройскитѣ подвизи на Българскитѣ народъ, нѣ пачумереното лице на неговитѣ създателъ слѣдова да бѣде пачумерено! Русското правителство намира симпатия за ония неговни братия, които се отличиха съ мерзавщината си, съ недостойността си, а за ония неговни братия, които чрезъ рѣшителността си, достоинството си, чрезъ крайната си преданность къмъ народното си дѣло, за тѣхъ намира укоръ дори и въ гордостта съ славата, която приятели и неприатели, познати и непознати тѣмъ отдавна му са признали за негово право! Признаваме че скромността е истинно великодушие. Нѣ гдѣ и какъ Н. Высочество е заминалъ границитѣ на приличната скромность? Само хора съ задня мисль, само хора злобни могатъ да видятъ въ изреченията, употребени въ тронното слово, незачитание на чужди честолюбия. Князьтъ бѣше длъженъ да спомене и да спомене тържественно, единъ пътъ за всекога предъ народнитѣ представители за блѣскавитѣ резултатъ отъ работитѣ, които тия сѣщи представители бѣха повѣрили нему и на правителството му да ръководи. Ако той да бѣше пригласилъ както види са да е желаялъ *Петербургскійтъ Вѣстникъ*, то щѣше да бѣде отъ негова страна незачитание народното чувство, народната справедлива гордость, и най-послѣ съ що е заслужила Сърбия нашето снисхождение до степенята, която би била угодна на рѣченийтъ органъ? Сърбия разбита, Сърбия опасена отъ чужда посрѣдница, прѣ ли благородно да се откъмъ съ насъ? Не слѣдова ли по начинъ осѣденъ отъ всички честни хора да избѣгва всеко откъмване съ насъ? Тя бѣше дори готова да се въползова да ни нападне отъ ново и това би направила, ако би сплитѣ не и трѣбаха най-напредъ за урежданieto на своитѣ си вътрѣшни работи. При подписването на мирътъ, не прави ли всевъзможни припятствия? И днешнитѣ ни сношения не са ли

благодарение единствено ней приятелски? Вспичко това е добрѣ извѣстно на Петербургскитѣ вѣстникъ. Не господи, така влияние мѣжду единъ народъ се не спечелва, нито поддържа. Поне логично и справедливо постъпвайте съ насъ, ний не сме безгрѣшни, нѣ за Бога не ни правете, не ни препорѣчайте за погрѣшни отъ колкото сме. Дайте ни примѣръ отъ великодушие и ще видите какъ можемъ да бѣдемъ снисходителни. Великодушieto за великитѣ е естествено както и снисхожденieto за слабитѣ е пѣщо умѣстно, пѣщо най-прилично. Опитнитѣ поучава неопитнитѣ, силнитѣ дава примѣръ на слабитѣ, благодѣтелтъ прѣтърпява погрѣшкитѣ на облагодѣтелствованитѣ.

Ако тия общеприети правила за повѣденie единъ спрямо други не ви понасятъ за днесъ, поне бѣдете цо годѣ справедливи и престанете да голословите и трѣбите че добритѣ ви желания, памѣрения за истинскитѣ интереси на българскитѣ народъ са постоянни, когато въ сѣщностъ излиза че русското правителство е днесъ най-голѣмчитѣ неприятель на българскитѣ народъ. За това цѣлъ свѣтъ може да свидѣтелствува. Бѣдете на равно добри за насъ и всички други славянски племена и русската слава, русскитѣ авторитетъ ще бѣде гордость за цѣлитѣ славянски свѣтъ.

СЕЛСКИ ГЛАСЪ.

II.

Дебелото политическо невѣжие, което отъ влиянето на гнили сили е оловило корень въ нѣколко български гърди, е довело една значителна маса отъ нашия народъ до таково заблудение, щото сматратъ монархическа Руссия за нѣщо необикновено: мислятъ тѣ, че русскій гражданинъ има права и свобода; вѣрватъ, че тя е челолюбива; прогласяватъ, че тя е „буквата“ си политика и съ военната си сила може да направи чудеса. На всяко това що да се каже, когато пжтътъ къмъ истината е единъ, а къмъ заблудението нѣколко. За политическата преимушественность на славянско православна Руссия, както и за нейната неспособностъ, не са наемамъ да говоря, но желая нейно да си е нейно, нашето-наше: а, за да се представи предъ очитѣ на Българена, като на детайлъ, нейно повѣденie сирѣмо едноплеменицитѣ си Славяни, отъ което да се убѣдятъ, че малко и боли сѣрдцето за насъ, че отъ нейчитѣ сили, слава и богатства ни частичка ще препадатъ намъ, правѣ едва историческа есенция и давамъ нѣкои коментари, които щѣтъ окажатъ, че днешна Руссия управляваща отъ най-груба и стеснена форма на управление не ни мисли добро, особно като гдѣда, че освободенитѣ отъ нея Българинъ се управлява свободно, независимо по

най модерва и есна форма на управление — конституционна.

В първата и втората половина на XVIII в. положението на Поляците, или братски народът, като Славяне, от направоизвитъ борби и егонистически цели на тѣхнитъ първаци — Шляхпи и Панове, съ се стекли политически събития за въ най голѣма вреда на народа, съдѣствията на които съ били препагубни, овличани съ мѣждусобие (1733 г.) и довършени съ раздѣление Полша мѣжду днешнитъ сили на деветъ — Германия, Австрия, Россия. Въ тѣзи жалостни и критически мавузи за Поляците, народъ исторически, днешнитъ наши отрицателни покровители, вмѣсто да се обърнатъ съ вазидателни думи къмъ еднородни си съседен народъ, вмѣсто да му подадѣтъ рѣка, влизатъ въ приговоръ съ два противни елемента на Славянитъ съ злонамѣрена цѣль: да имъ попречатъ на вътрѣшнитъ буркотии и да подѣлятъ частитъ на широката имъ държава. Възмутилъ се би человекъ отъ обходата на двата съюзника, славянофоба, въ какъ се би погледнало върху повѣдението на Россия, въ какво личическо настроение се би намѣрилъ, ако не человеклоубецъ, то славянофилъ? — Като Българинъ и Славянинъ тежко и обидно ли е да го кажа! . . . най послѣ настана мрачната 1725 година, въ която блясна день и чува чесь, дѣто коварни съюзъ, съдѣ по първи цѣль раздѣления, подѣли съвѣтъ помѣжду си Поша и имъ стовариха тѣжкы и несносенъ гаетъ. Като се въздържамъ въ излагане на крѣвавитъ сѣбни и грамаднитъ жрѣтви станали за смѣтка на Поляцитъ, обрѣщамъ внимание на Българина да цѣни Россия съ нейнитъ държавници, които за поствгане славяне и християнски цѣли (?) славятъ Всемогущаго и угрождаватъ на дявола. Но само това ли е? съ какво хладнокрѣвие гледа руското правителство на днешнитъ германски дѣйствия относительно обивание името и народността на Поляцитъ? Дѣ стои тѣхното величие, тѣхната слава, тѣхното християнство?! . . . Ако тѣзи, Россия (не упрекавамъ народѣтъ), която за свои цѣли в проливава крѣвъ за благодарение, имаше политическа тактика и дааловидность, не работеше повече за своето „азъ“, не би се така отвесла съ Поляцитъ, не би изгубила влиянието си на Б—ский Ц—овъ и не би постъпила тѣй злѣ съ насъ, Българитъ . . . и днесъ въ Россия имастенски синове, които шлѣжтъ на „проста масса“. Погледнете Югъ! тамъ наши брата, освободени отъ насъ, жѣвѣтъ свободно; нѣматъ цензура и ограничѣние свободата на словото; нѣматъ Сибирски турми и пр. То ва споредъ моитъ заключения, злѣ влияние на управницитъ жѣлаючи да крепятъ рускиятъ народъ на тѣхна дланъ и да го водятъ съ заврзани очи въ житѣйскитъ пѣтъ, а насъ — да зематъ подъ своя опека (на стойничесто) дѣто слѣдъ като поврѣмъ въ тѣхнитъ котелъ и се испарятъ нашѣ народности, нравы, обичаи ще ни кажатъ „Тракомизийски русси“.

Вѣщи Българинъ, увѣренъ ежмъ знае каква материална нужда има нашето вѣжество за да направи държавната машина да функционира успѣшно по всичкитъ вѣлове на управлението. За тази капитална необходимостъ ние съ наши рѣцѣ, на нашъ грѣбъ испаряваме всячко. Впрочемъ азъ не знамъ Россия да е пратила вагои съ рубли, хора за подпомагане безплатно или друго изонами, она несправедливо на искарва длѣжни за че въ Русско-Турската война е хранила „Българското оплачение“ — частъ отъ тѣхната армия.

Много и премного се е говорило за нейното повѣдение по врѣме на Сръбско Българската война, глауавното отеглование ефѣриятъ и ядовитата постѣнка съ Н. В.; но . . . казвамъ, че гранитни скали немогатъ би предѣлъ между Россия и България и че огненни стрѣли немогатъ сѣже ягнитъ на прѣсци, ако взаимно си непречамъ. Тѣхното правителство трѣбва да е по-далновидно и тактично. Най да сме Българе, тѣ да еж Русси и да помчатъ, че се que l'amoour a fait, l'hain peut le detruire

Чудво ли е, като невиджамъ никаква пиятия испречена предъ интереситъ на Българитъ и Русситъ, която повелително да иска незнамъ що си отъ името и волята на два

та народа. И още се по чужа, като виджамъ нѣколко български и руски единици жѣлаючи убиване независимостята на България за хатѣра и прѣщевнитъ на високопоставенитъ.

Човекъ, който призре своитъ родители, потъничи народността си и измѣни вѣрата си и приеме противното, е за окаивание и презрѣние. А кой народъ би направилъ това? — то е чудо. Нашѣтъ народъ отбѣгва подобни пѣтъници вѣща, а за то е овенясть т. е. подобрява се самъ подъ независимъ политически сводѣ.

Троянъ. С. К

НА БУЛЕВАРДА.

Извѣстно е че послѣ вѣвка работа слѣдва естествено почивка и че многото занятия, както и продължителната лѣвностъ приносятъ хигиенически вреда на чѣловѣческата и въобще на животната натура. Ний българитъ жѣвѣмъ единъ животъ твърдѣ простъ, жалтъкъ и незавиденъ. Некаме и жѣлаемъ да ни е добръ и да се покажемъ прѣдъ хората че сме разбрани; но въ сжщностъ сме нищо, вѣтръ гдѣто духа. Лѣжимъ се, лѣжатъ ни, гонимъ се, водимъ се по чужди умове, държимъ се високо, поддържаме се слѣпо въ модата и днесъ за днесъ, утрѣ за утрѣ, всетуй еднообразие, все тѣзи пусгота, това гонение; врѣмето минава, истича, ний старѣмъ незабележено безъ да сме направили нѣщо добро, безъ да сме угодили нѣщо на себѣ си, а заедно съ това и поползвали отечеството си, безъ да сме се възползвали бари отъ това, отъ което се невиджа у насъ да е въ недостатѣкъ. Чѣловѣческата натура, казвамъ, се нуждае отъ почивка послѣ утомителни тѣлесни и умственни занятия, нуждае се въ развлѣчение, веселия, послѣ житѣйски вълнения. Това насъ озадачва, да слѣдваме по единъ редъ, еднакво нуженъ, необходимъ, естественъ, цѣлесъобразенъ. Не може се каза нищо противъ това.

Стане ли часѣтъ седмѣтъ, осемъ и младата наша аристократия или по добръ да кажемъ интелгенцията ни, захваща да се събира enlasser на тѣй наречениа у насъ ужъ градски булевардъ, ако искате и градина. Захваща се сповсѣнието напредъ и назадъ по тѣселни и ужъ дълѣтъ, булевардъ, по нѣ колко пари на линия, а нѣкой пѣтъ и цѣла тѣла въ купъ съ жевитъ и дѣцата, безъ да се зема общеприетото правило отъ дѣсна страна да се зема пѣтъ, а не тава да се блѣскаятъ като стадо въ кошара. Подъ такта на военната музика захващатъ да се чуватъ весели — замаскировани тѣлкования, за тѣзи и онази ужъ сериозна работа.

Менъ ми се чини и искамъ да вѣрвамъ, че ний се събираме тукъ повечето да показваме шикъ единъ на други въ манеръ на маршировка, отколкото нѣкакви си въображѣми въ дѣйствителности европейски градини за голане по чистъ въздухъ и приятни rendez-vous. До колкото можахъ да забѣлѣжа характера на присѣтствующитъ т. е. посѣтителитъ и причината на посѣщението имъ, е слѣдующия раздѣлъ: 1) Хора които спадатъ повече къмъ пиянствующата публика т. е. въ дѣлнични дни ходи голъ и босъ и се питае богато съ хлѣбъ и сврене а за разнообразие ѣде и сѣрене съ хлѣбъ и тамъ въ градината испива цѣла дузина пѣва; 2) Хора, съ често представление, които идватъ за да извърватъ по булеварда назадъ и на прѣдъ нѣколко верста до гдѣто краката имъ зематъ да хлѣцатъ и отиватъ на крѣчатата право да си постночиатъ; 3) Хора, които тичатъ и се озиратъ на дѣсно и на лѣво, да се красуватъ прѣдъ гуляющата публика а най вече прѣдъ дамѣтъ и сѣма шапка до поясъ и то комуто закърне, като си въображѣва съ туй че ще го похвалятъ, обрѣчатъ внимание на него и кажатъ: беи! какво е у него голѣмо знатно знакомство.

Часто ми се е случвало да се разхождамъ съ хора, които захващатъ съ рѣце и крава да ми разказватъ нѣщо ужъ важно, по тѣй прекъснато и безмислено натрупватъ рѣчи като напр. за ученѣти фрази на едногю: „сангвиническия темпераментъ на героя М. . . . темпериално прогрессирува и ступеива нормалността на психическитъ ефѣтве и пр.“, щото гѣда да го чуватъ отъ страна че и

той високо разсѣжда за вѣща, но въ сжщностъ нищо.

Изъ множеството се разхожда една пара в високомѣрно се расклянѣва ту въ тѣзи ту въ онази страна и ето че любезния кавалеръ като се срѣща съ единъ свой приятель, поклѣпя се и му клѣмза съ глава като казва: „Venez, monsieur, j'ai deux mots à vous dire“. „Bon jour, monsieur, му отговаря срѣщнатия като приближава при тѣхъ, Je suis à votre service“. „Знайте ли че днесъ съмъ ти търсѣлъ цѣлъ день по твърдѣ важенъ предметъ да ти говори! добръ че се намерихме да си поговоримъ малко, тѣй като прѣдъ съслуживчатъ ни повечето държатъ страната на Каравелова, неможе на и не трѣбва да се говоритъ en general секретъ“. Като въ какво еж се състояли тѣзи секретъ азъ незная и неразбрахъ добръ, защото говорителитъ си повидимому толкози отбѣраха отъ языка на когото говориха, колкото и азъ отъ Персидския, зачувахъ тукъ таме такъизи фрази: „il tourna du côté des liberaux“, „je vous en fournirai tous les moyens“. Les flatteurs l'entourent, vienne un revers; il sera seul“. . . и пр. Но главно гоето забѣлѣжихъ че се неповлони приятели на дамата, която бѣше тѣй галантонски облѣчена, тѣй добръ причесана и измазана, като сѣкаше че бѣше излѣзла изъ рѣцетъ на езулпѣтора Чижова, а него пѣкъ любезния кавалеръ го отрекочеждува на дамата св. Уморени отъ ходение, влѣзва почтенната тройца въ сада на една кръгла маса и вина кавалера: „кезнеръ дай цѣай биеръ и видѣ дамата какво ще пие“. Като глѣдахъ още нѣколко врѣме на тѣзи карикатури съ циландри и пр. и какъ съ разговоръ си забравиха и оставиха дамата си да спи, потъ потене отъ лицето ми и си казахъ че сме недоносѣта още.

Руссе . . . Оберушевъ.

Г не Ризовъ!

Помежду вѣвкѣми звѣпанѣми „естественни резултати на заключения“ и „самоопредѣления на общественни разуми“ ти не се гнусишь да вгнѣздишь цѣлъ купъ „перфидни клевети“ и „пулителни лѣжки за да градинъ върху тѣхъ великолѣпни обвинителни актове, съ които приятно или неприятно гѣдѣличкашь слухѣтъ на твоитъ любезни читатели. Въ шантажнитъ си блядословия върху послѣднѣта брошура на баща ми, ти съ голѣмъ ницахъ расправяшь въ „Независимостъ“, че Каравеловъ билъ облагодѣтелствовалъ Славѣйковото семейство, като ми отпущалъ доста внушителна стипендия. Заявявамъ ти, господине, че никаква стипендия не ми е била отпущана отъ Каравелова и че не съмъ правителственъ стипендиатъ. Не ти остава освѣнъ да направинъ нѣколко крачки до Мии. на Просв. за да се увѣришь, че самоопредѣлението на твоя разумъ и характеръ е естественъ резултатъ на оплѣзнала въ разврата съвѣсть. Роденъ за пакости, ти, като бѣсенъ влѣкъ, се вмѣквашъ помежду недоразвитото и малопросвѣтеното българско общество за да джханъ отрова и ядъ, да сѣеишь развратъ и умраза, да проповѣдвашъ сонѣ и огъпъ и вепчко това — подъ звучнитъ думи: съвременни идеи, общественни идеали, праветвенни принципи, положителни здравни . . . Истината обаче е, че ти си авантюристъ и шарлатанинъ, крадецъ и шпионинъ, и като та-

къвъ, безпрестанно и послѣдователно си исповѣдвашъ вѣвка една отъ тия безчестни професии до дѣ най-сѣтитъ започвашъ да играешъ най-позорната си и опасна роля — да дирижирашь „недоразвитото и мало просвѣтеното“ бѣлг. общество. Безсрамнико надъ безсрамницитъ! Това сжщното общество не е слѣпо да не види на гърбѣтъ ти краденитъ влашки банкпоти; не е недоразвито да не съзнава по какви честни побуждения си се търкалъ въ турекитъ копащи и най-сѣтитъ, не е мало просвѣтено да не распознава въ дробената отъ тебѣ до днесъ попара всичкитъ нейни вредни елементи: — нема обаче се надѣвапгъ, че заедно съ цѣлата си пайка, ти ще сумѣешъ да го повлечешъ слѣдъ себя си и да го накараишь да прескача и то отъ тамъ, дѣто си прескачалъ ти? Нима ти мислишь, че бѣлг. общество е дѣтинска топка, легка и вгѣвкава и удобна, слѣдователно, за играта на всевъзможни шарлатани, шефѣтъ на които си ти? Разочарование то би било голѣмо ако твоитъ прѣстѣпни надежди се опираха върху положителна истина. България е цѣстлива, че природата не ти е дала идеалния ричагъ на Архимеда, бѣлия дробъ на Борейя и плещитъ на Атлѣта, по-пекъ, въ своитѣ свирѣпостъ и злоба, ти би билъ способенъ да гѣтнешъ всемнатата за да удовлетворишь своито самолюбие и скотскитъ си страсти. При всичкитъ ти самопрепорѣчвания, хвалби и превъзнасяния, внимателния читателъ веднага узнава въ тебѣ оня безсѣвъстенъ журналистъ, който не се свѣпнъ да лѣже на дѣсно и лѣво, че споредъ английската общественна правѣтвенность, която владѣла почти въвъ всичкитъ конституционни страни, било позволено да се паднича и въ крѣвата на общественнитъ дѣйци, като се търси смѣтка и за цѣломъдрѣпността на тѣхнитъ семейства. Азъ до днесъ не съмъ чувалъ нищо по-развратно отъ тая проповѣдъ, която е, между прочимъ, реалѣфна характеристика на твоитѣ лична правѣтвенность. Не е никакъ мъчно да се отгатне цѣлѣта на тая езуитчина въ най безсрамна форма — тя е оправданието на твоитѣ поведение. Не бѣше отколѣ когато ти, заедно съ Д. Петкова, по нѣколко пѣкти въ день хлопанне на бащинитъ ми врата, отваряше ги и влѣзваше въ къщи за да заничашъ както самъ се исповѣдвашъ, въ крѣватитъ, а може би и подъ крѣватитъ. Не бѣше тѣй сжщо отколѣ, когато ти, все пакъ съ бай Петкова и отъ сжщитъ побуждени воденъ, обираше пѣпелѣта въ къщата на Каравелова, ближечко паницитъ му и гѣлаташе чайтъ му — и ето че днесъ лютъ и яръ, съ безсрамството на развратната Ева, четешъ на публиката рапортѣтъ на своитѣ гнусна мислия. Безправѣтвенъ шпионинъ, какъвто

си, ти напоследък се промъкваш и въ къщата на Др. Цанкова, диришь причини за политически разговор, дрънкаш му за лошето положение на България, оплакваш я, окаяваш я, осукваш го насамъ и нататък, а на сутринта печаташ въ „Независимостъ“ безпримърна журналистическа фалсификация, като я обграждаш грижливо съсь всевъкви уйдурми за да бъде пълъкът по близка къмъ истината. Всичко това е факти, господине мой, факти на които ти си отчаян поклонникъ и които ще послужатъ за превъсходенъ аргументъ на онзи честенъ човѣкъ, който ще тропне вратата си предъ посѣтъ ти, като ти каже: „мамо на страна, господине; азъ съмъ доволенъ отъ скромното си жилище и никакъ не би желалъ да бъде то омръсено отъ безчестнето което покрива човѣшкия ти, собствения ти суратъ“. Какъвъ шамаръ за единъ парламентаринъ, живота на когото не е освѣнъ кражби, подлости и шпиповства! . . .

Това е всичко, що имамъ да кажа по поводъ на твойта за менъ измислица. Надѣвамъ се, че ти нѣма да ми се сърдишь, ако за сега съмъ малко или много субективенъ; до пакти азъ ще се помъча да бъда несклонно обективенъ.

Екстъ въ Проваисъ, 7 Юний 1886 г.

Хр. П. Славейковъ.

ОТГОВОРЪ

На Г-на К — въ, въ г. Свищовъ.

Говоришь ми, че интелгенцията въ нашето село се крайно деморализирана и съвършено изгубила своето си направление по политиката. Нѣмало хора които да я повѣдатъ така тактично въ чисто народно отношение. Навистинна е така, г. К. нѣмаме слѣпи привърженици на изменника: Цанкова.

Говоришь ми че сме са извърнали, заедно съ нашета младежъ въ селото ни, и по лошъ пътъ сме са стрѣмили, относително общо народнитъ ни работи; ирѣзирали сме тѣй наречената Цанковска партия. Азъ ви увѣрихъ и пакъ ще ви увѣря, че ако имаше едно село да кади тамиянъ на дѣда Цанкова, когато го заслужаваше, то бѣше наше. Ви сами знаете какъ е била избранъ народенъ прѣдставителъ отъ нашата околия; и нашето население е било най много гонено отъ то гавашнитъ противници. Нѣ като видѣхме, че на неговото знаме е написано „погубелъ“ веднага се оттеглихме отъ него. А ви смѣте да казвате още, че дѣдо Цанковъ отъ патриотизмъ си продаде въжщата за поддръжане партията. Въ отговоръ на това ще ви кажа: човѣкъ, който нѣма здрави убѣждения, той нѣма патриотизмъ.

Сега да дойдемъ, спорѣдъ вашето мнѣние, че интелгенцията ни е разстроена морално и младѣжитъ поддръжали слѣпо и правление. Нѣ ако ви се присѣждате отъ вашитъ Цанковисти, увѣренъ съмъ, ще намѣрите частъ по-скоро вашето село за прибѣжище; както въ врѣмето на преврата. Не помане ли като се намѣрихте заобиколенъ отъ два тѣла и смѣло повсинаха животътъ ви да взематъ, като бѣхте въ нашиятъ домъ заедно съ г-на Славейкова и пр. Щастиего ви помогна да се избавите, съ другаритъ си заедно, тѣ отидоха по друга страна бѣгающеъ изъ Гомора, а ви дойдохте въ нашето село стояхте цѣла седмица до като раздренитъ духове са умъриха и камарата се респугна. Нашата младѣжъ съ васъ заедно оскъдаваше всичко не добро. Сега неприставате да говорите, че сме са извърнали. Впрочемъ това немога

да разбере да ли най сме са извърнали или ний. Какъ да кадемъ тамиянъ, когато свѣтца се измѣни „спорѣдъ свѣтца и тамиянъ“. Говорите ми че нашиятъ народъ не симпатизиралъ къмъ освободителитъ си — това е лъжа. Народа обича своитъ си освободители, а ви не симпатизирате къмъ ншето село, а се изражавате най безсѣстно. Сега ви поддръжа това, което е често и справедливо, това е поддръжало, поддръжа и сега. Желателно е да си разберете: кой се е извърналъ? Пѣка чията публика свѣстно сѣди. „Човѣкъ неостояненъ врѣди и на обществото“. Така и ний видѣмъ убѣдени, така ще си останемъ и до живогъ. Да се съдружаваме съ онѣза, която поискаха живогътъ ни нѣмаме врѣме. Ако се старайге да надхитрите нашето село, значи: „черкова гради, градъ съвива“ вие невяте ли дѣдо К, че „старитъ винаги говорятъ за мивалото, а младитъ за бжуцето“. Така мислимъ ний да почитаме и уважаваме онова, което е добро за въ бжуце. „Кривитъ умове често мѣняватъ началата си“ говори мдрецитъ.

С. Бѣла Черкова 12 Юний 1886 год.

Свещъ Франгозъ.

Троянскій манастиръ 25-й Май 1886 г.

Господине Редакторе!

Чакъ днесъ пристигна вашитъ листъ отъ вѣстника ви, брой 108, въ койго е помѣстено окръжното, което либер. бюро въ Троянъ е испратило по околията. Нѣмаше да споменемъ ни дума за поменатото окръжно, ако не бѣхте се тѣй чувствително докачали и дълбоко наскърбили отъ слѣдуящитъ думи, помѣстени въ него: „а сега подпомагатъ тѣзи, които искатъ да го свалятъ отъ тѣсий му прѣстолъ“. Обаче бюрото може би не е виновато, виновати са мозекиритъ и клеветничитъ, които са му прѣнесли и които са известни вече и на насъ и на бюрото. Нѣ бюрото не трѣбваше тѣй лѣкомислено да повѣрва на доношничитъ, трѣбваше да поиска фактове, а не да са основава само на голословие. Пие благодаримъ на бюрото, за гдѣто искрено исповѣдва, че сме ходили въ Перогъ. Да, ходихме и за насърчение и помощъ въ бойното поле, поднесохме на Негово Высочество една изящно изработена съ сѣрма икона, образъ Пресв. Богородици, въ память за побѣдата, която Той тѣй храбро нанесе надъ Сърбитъ на 7 Ноември при Сливница. Обаче початаемто бюро защо споменува само за иконата? Защо не исповѣда и за другитъ подароци, които поднесохме за помощъ на храбрата наша и побѣдоносеа войска? Пие нѣмаше да кажемъ ни дума за тѣзи подароци, па даже не сме и помислювали да направимъ подобно самохвалство, ако бюрото не бѣше станало причина и неволно се принуждаваме да ги споменемъ. Тѣ са: 1 конь, 10 говеда, 40 овци, 1000 гр. на комитетътъ въ Троянъ и 3000 гр. на „Червения Крѣстъ“, като прибавимъ и трудоветъ на братията, които ходиха пеша по селата да събиратъ разни подароци за комитетътъ и да ги носятъ на грѣбъ. Казахме, че не волею се принудихме да споменемъ за тѣзи наши ничтожни заслуги и то за нищо друго, а само да освѣтлимъ публиката и да докажемъ на почитаемто бюро, че вие всѣкога сме поддръжали и ще поддръжаме, подпомагали сме и ще подпомагаме правителството и до край ще останемъ вѣрни и прѣданни на Прѣвозлюбения си господаръ, съ гласно св. Писание: *нетъ власти, яже не суть отъ Бога.*

Единъ отъ братията

С. Луковитъ 10 Юний 1886 год.

Въ 177 ний брой отъ 7 того на в. „Свѣтлина“, мѣжду другитъ телеграмми за че са славяне нѣкои митинги, виждаме една подадена отъ туку и подписана криво отъ едно 19 годишно тукашко бакалче, което като венюлаше още подъ одлукството на бѣща си неразбрало повече освѣнъ да яви че на 2 й того станало въ с. Дѣвенци митингъ отъ 257 души и да се подпише на телеграммата Василъ Дюдовъ вмѣсто Дано Даудовъ. За насъ не е важно че то хлапе е телеграфирало и изтърпило на себеподобий въ умьтъ

Д. Цанкова една лъжа, въ искаме да покажемъ на читателитъ, че дѣдо бѣлобродия старецъ е оставилъ да слуша свѣснитъ граждани а е почналъ да работи съ дѣцата за предполагемата отъ него погубелъ на България да я спасява и безъ да му мисли, че тѣ хлапетата са нарушили заповѣдитъ му и подуръ — дѣждъ явяватъ му са съ качулка, т. е. вмѣсто да му представятъ предложеното му прошение съ разви имена подписани отъ одного, явява му охилено, че въ селото Дѣвенци ставало митингъ и го е накаралъ да стане за смѣхъ на хората, понеже селото Дѣвенци е отъ 120 къщи и едва до 150 души възрастни мъже са намиратъ въ селото, а остатъка 107 души, вѣроятно до 10-тѣхъ катуни чергари са взели участие въ подписването резолюцията и съ тѣхъ трѣбва да са до 160, а 97 души види са хлапето да му ги е преподнесало! — Ето какъ пакъ са е излъгалъ дѣдо Цанковъ да мисли и самъ да са чуди защо е явилъ телеграммата на бѣлъ свѣтъ. Въ сжичностъ митинга стана така: още на 1-й того клокзаритъ отъ плѣвенската партизанска компания подъ фирмата К. С. Б. обикаляха борчливѣ си двама трима отъ селото ни, които имъ длѣжатъ пари по за двѣ три кила кукурузъ и имъ предложиха, че това нѣщо непременно трѣбвало да стане, а съ телеграмма да са яви на Цанкова. Сиромашитъ берчили, отъ неразбирание или отъ страхъ на борча, заедно съ вмета, койго го е страхъ да не би да му запалитъ сламника, събиратъ нѣколко души отъ селото подъ предлогъ да ги подписватъ за реквизиционнитъ смѣтки; послѣ това натоварватъ са двама души (спорѣдъ диктовката на клокзаритъ) да предаждъ депеша на Цанкова; сжичитъ толкова са разбирали какво са вършили, толкова знаятъ какво и отъ кого да телеграфиратъ, ливатъ се при бакалчето (хлапето) и вмѣсто да телеграфиратъ отъ страна на бюро, задѣлжаватъ него да я доискара то, тѣзи работа, като незагубва врѣме телеграфира, че Дѣвенчани на брой 257 души! изсказватъ чрѣзъ митингъ подвѣрие и оскъждатъ дѣлата на днешното правителство. Такава сѣ сичкитъ митинги на Цанкова.

Единъ Дѣвенчанинъ.

Нѣколко подробности по рождението и крѣстението на Испанскійтъ Кралъ

Етикетътъ запрещава на една Царица да подайва дѣтето си и Мария Христина трѣбаше да се откаже отъ тая радостъ. Тя искала много да подае първото си дѣте, малката Мерседесъ, въ противъ желанието си е била принудена да отстъпи тая грижа на една дойка, доведена отъ планинитъ, тѣй черна и почернела отъ слъцето што въ палатътъ е била яръчена *Африканката*. Слѣдъ като Сагаста, премиеръ министрътъ, показа новорожденныйтъ Кралъ на всички които бѣха за това дошли въ палатътъ, той го предаде въ рѣцетъ на Герцогиня Медина де лосъ Торресъ. Герцогинята, близка приятелка на кралицата, го занесе на майка му, като каза: пригърни вашитъ кралъ! Мария Христина, като целунала сына си казала: „ако има нѣщо, което ми отплача за всичко което претърпѣхъ, то е рождението на мойгъ синъ“. Малкитъ двѣ княгини Мерседесъ и Тереза биле весели гдѣто се сдобили съ единъ малкѣ братъ и попитали Англичанката си Гувертантъ: „кой имъ го е пратилъ“. Отговорътъ, че тѣхнийгъ баща го е пратилъ отъ небо“ много ги зарадвавъ.

Малкитъ *инфанти* помискали дѣтето и дойката да живѣятъ въ тѣхвата частъ на палатътъ; но това не е могло да бжде, защото Испанскійтъ Кралъ трѣба да има свой дворець; и затова великолепни отдѣления се все били приготвени за него, до онии на кралицата. Новийгъ Кралъ е дѣте здраво и силно. Той има тѣменъ ликъ и доказа силитъ си за животъ съ силни викове, когато бѣше въ рѣцетъ на Соласгъ, премиеръ министрътъ, което доста посмуги прѣдседателтъ. Любията на малкитъ кралъ е огъ най прѣстѣтъ.

Селянитъ отъ с. Злокучепъ (Шумненско) се оплакватъ, че неможеатъ свободно да си про- даватъ дѣрвата на пазаря въ гр.

Шуменъ, гдѣто стражаритъ ги злоставявали и бияли. Овр. Управителъ трѣбва да обърпе сериозно внимание на това оплакване, да испита работата поотблизко и да исключи отъ служба тия стражари, които сж злоставявали селянитъ, защото такъвъ башибозукъкъ не са позволява отъ никой законъ.

Градушката която падна на 9 того прѣзъщъ поцѣтъ, въ околията на Олтевица (Романия) била много по-спла и по-опустошителна. Тамъ имало убитъ твърдѣ много добиткъкъ и покривитъ на къщитъ по селата вдиглати. Отъ много мѣста са чуватъ оплаквания отъ тая градушка.

Съобщаватъ ни, че поручикъ Радойковъ, единъ отъ офицеритъ на 5-тия Дунавскы полкъ, който юнакки са борни срѣзцу неприятеля въ послѣдната война и се премѣсти въ Родопския полкъ, прѣди нѣколко дни билъ печаянно злѣ рапенъ отъ едно претискание въ пътуванието си по желѣзницата.

Пинжтъ ни изъ село Комарово (Плѣвенско), че на 9 того и тамъ валилъ слепъ градъ-едъръ като орѣхи, който прѣчпнилъ голѣми повреди на лю-сѣвитъ.

Изъ Бѣла-Черкова (Търновско) ни пишжтъ, че тамъ прѣди 5—6 дни завѣялъ слепъ вѣ-търъ, който съвършено отър-силъ зърната на ячемичитъ. Загубитъ на селянитъ биле твърдѣ голѣми.

Сега „Независимостъ“ почна да ни пѣе друга пѣсенъ: „единъ новъ кабинетъ Каравеловъ-Радославовъ, съставенъ отъ хора самостоятелни и либерали, паскоро ще бжде образуванъ“, казва „Независимостъ“ Вижда са хората около „Независимостъ“ да са кандисали на грѣха си, като сж узнали, че нищо неможтъ сторити на г. Каравелова.

Съобщаватъ ни изъ София, че камарата цѣла да се продѣлки още около три седмици. Въ тая сесия цѣла да се разглежда въпроса за покупката на желѣзницата Руссе-Варна и за сключванието на единъ заемъ отъ нѣколко милиона.

Съ указъ подъ № 11 отъ 16 Май т. г. се отпущатъ 3000 лева за станалитъ расходи по прѣнасянието коститъ на покойния Г. С. Раковски. — Мнозина искатъ да видѣтъ подробния отчетъ за тия станали разноси съ потребнитъ квитанции, защото говори са, че съ това прѣнасяние са извършило и друго едно прѣнасяние по-интересно и по-замѣчательно. Ложнитъ ланци трѣбва да се запушжтъ.

Мнозина не само говорятъ, но и за положително очакватъ да стане едно измѣнение въ министерския съветъ; на същото мѣсто биле и мнозина отъ народнитѣ представители. Какво ще е това промѣнение, не знаемъ. Онова което се предполага е да се замѣсти министра на Просвѣщеніето г. Кароловъ съ друго лице и да се назначи министръ на вътрѣшнитѣ дѣла. Относително за горѣщото желание на троицата около „Независимость“, да се замѣсти и г. Ил. Цановъ, ние сме противъ това желание. Г-нъ Ил. Цановъ е на мѣстото си, той е опитенъ и достоенъ за службата която занимава и не трѣбва да се бута. Обвиненията които са хвърлятъ върху му отъ „Независимость“ сж безусловни и изказани по лична вражда. Нищо не е извършилъ г. Цановъ, което да повреди съединението или интереситѣ на държавата. Той са е водилъ твърдѣ благо-разумно и политически е постъпвалъ въ сѣкий случай, за което заслужава похвала.

Пенититѣ въ Русенското ре-алпо училище се почнаха тая седмица безъ да се даде особено извѣстие за това. Ние мислимъ, че настоятелството трѣбвало да остави чръзъ мѣстнитѣ вѣстници за започването на пенититѣ, за да знахтъ родителитѣ и гражданитѣ.

ТЕЛЕГРАММИ

Атина, 9 Юний.

Захватитѣ преговори за конгратива-нието на единъ заемъ отъ 19 милиона, сполучиха.

Обезоржжаваніето е сега напълно.

Виена, 9 Юний.

Черногорскій князь са очаква днесъ тукъ.

Цариградъ, 10 Юний.

Официознитѣ турски вѣстници защищаватъ княза Александра отъ обвинението, което му се направи въ Парижъ и Петербургъ за съединяването на румелийското представителство съ сѣвѣро-българското. Съобразно съ протокола на конференцията отъ Цариградъ *Князь Александър е напълно упълномощенъ да управлява Румелия съобразно съ настоящитѣ нужди и споредъ собственото си мѣстие.* Мъдростта и умѣреността неговя, както и съвѣтното изпълнение на своитѣ длѣжности спрямо европейскитѣ сили и своя суверанъ, са достатъчни гаранции че ще направи всичко за да запази реда и тишината, които на първо мѣсто са въ интереса на самата даже България.

Въ подобни обстоятелства не може се обявлява Управителя на България, който е същевременно и Князь на България, че събира когато и където мисли за нуждно румелийското представителство до когато се преглѣда органическии уставъ и се рѣши и този въпросъ.

Парижъ, 10 Юний.

Сената прие неспѣжданіето на князетѣ съ 141 гласа противъ 107.

Варшава, 11 Юний.

Нѣкои вѣстници вѣрватъ че царя ще дойде презъ есенъта да престои нѣкое врѣме въ Варшавия и по този случай ще има едно свикданіе съ Австрийскій Императоръ, който по сжщето врѣме ще дойде да присѣтствува на военитѣ маневри отъ Галиция.

Виена, 11 Юний

Подтвърдява се че пътува-нието на Черногорскійтъ Князь нѣма никаква политическа цѣль.

Цѣтина, 11 Юний.

Една статия на в. „Гласъ Църногорца“ отмахва каквито да е претенции отъ страна на княза Петръ Карагеоргиевичъ за Сърбскій престолъ.

Бѣлградъ, 11 Юний.

Скупщината е свикана въ Цингъ за 12-й Юний.

Петербургъ, 11 Юний.

Journal de St. Peterbourg опровергава прѣзнатия слухъ, както че руски войски биле ужъ съсредоточени въ Басарабия, показва че сношенията мѣжду Русия и Турция са приятелски. Опровергава още извѣстието отъ София че Набоковъ трѣсълъ да избѣгне отъ съвинповността на въпросното съзаклятничество. Набоковъ иска напротивъ да бѣде сжденъ колкото е възможно по-скоро, нѣ въ законни условия и съобразно съ капитулациитѣ; при всичко това исканіе му са е отказвало. Journal de St. Peterbourg повтаря както че съзаклятничество-то било само една басня и не разбира нуждата да се настоява въ това подтвърдяване за да се опятнича честъта на единъ честенъ чловѣкъ (!!!? р.)

София 13 Юний.

Руссе Редакция „Славянинъ“.

Отговора на тронното слово се подписа освѣнъ отъ опозицията и се избра 12 членна депутация за поднасяніето му утрѣ. Военния Министръ внесе законопроектъ за пенситѣ на убити, умрѣли, ранени и разболевши се офицери и долни чинове въ врѣме войната. Прие се по принципъ и се предаде за изучаваніе на седмочленна комисия. По предложението на Министра на правосъдието Събранието рѣши върховния Касаціоненъ сждъ да се увеличи съ още едно отдѣление, водимо отъ вторий подпредедатель. Утрѣ пакъ заседание.

Издѣние отъ печатъ „Геология“ отъ А. Гейки, съ 47 фигури въ текстѣтъ, стр IV + 139 Шумень 1886 г. Цѣна 1.60 л. за абонатитѣ 1.50 л.

Който отъ гда книжаритѣ желатъ да си снабдятъ книжарницитѣ съ тая книга, да се отнесатъ за споразумѣние до прѣводача и издателя В. Юрданова въ г. Шумень.

СЪРДЕЧНА БЛАГОДАРНОСТЪ.

Бѣло-Черковското читалище „Трудъ“ сърдечно благодари на долновложитѣ Г. г. пожертвуватели, които благоволиха да подарятъ по едно годишно течение, отъ разни вѣстници. Имено: на Г. Търи, окръженъ управителъ, Драсова, за в. „Здравіе“, — Ст. Г. Несторовъ, в. „Независимость“, — Еня Ивановъ (Габровецъ), в. „Научно Описание“, Генча Рашковъ (Дрѣновецъ), в. „Явтра“ и на Я. В. Житаревъ, в. „Народенъ Учителъ“. Нѣка живятъ подобни родолюбци за примѣръ на другитѣ.

С. Бѣла Черкова 10-й Юний 1886 год.

За настоятелството: *Саяцъ Франговъ.*

Отъ Русенскій Артиллерійскій Арсеналъ

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 468.

Обявява се на интересующитѣ лица, че въ Русенскій Артиллерійскій Арсеналъ има около 2500 килограмма обрѣзки (парчета) отъ юфтови, бланкови и сиромиятни кожи, които ще се продадхтъ на 25 Юний, часѣтъ по 10 утринъта въ кантората на Арсенала, съ явно наддаване. Означенитѣ обрѣзки могатъ да се видятъ всѣкий присѣственъ денъ.

Руссе 11 Юний 1886 г.

И. Д. Началникъ Арсенала, 3 — 3 *Капитанъ Зеленогоровъ.*

ИЗВѢСТІЕ.

Извѣстява се че двѣтъ кеви-рени Магазини находящи се въ гр. Руссе, въ улица Николаевека около пожарната Команда подъ № № 697 и 699 принадлежатъ на Филантропическото Еврейско Дружество „Бикуръ-Холимъ“ се даватъ подъ наемъ. Желающитѣ да ги наемхтъ да се отнесхтъ за споразумѣние до кас-сиерина на рѣченното Дружество г-на Аронъ Ардити, жителъ и търговецъ Русенскій при Телеграфо-Пощенската Станция.

(2—1)

ОБЯВЛЕНИЕ.

Подписанныи, бивши инспекторъ и учителъ въ Варненската и Солупската гимназия, студентъ по математиката въ Лиежскій университетъ, трѣсѣ *учителско мѣсто* за презъ идущата учебна година въ нѣкое общинско главно училище. Годнища плата 120 лири турски съ лхтнитѣ разности, плащана въ началото на всѣко тримѣсечіе. Могъ да преподавамъ математическитѣ предмети и Бѣл. языкъ. Която община са нуждае отъ услугитѣ ми, нека благоволи да са обрне направо до мене за споразумѣние най-късно до идущий Юний.

Адресъ: В. Raynoff Liege (Belgique).

Божилъ Райновъ.

Лиежъ 18 Май 1886.

Р. С. Въ Македония отивамъ съ сжщитѣ условия, не подъ вѣдомството на святѣшата Екзархия и само въ градищата Солупъ Битолъ и Прилѣвъ. В. Р.

Въ скоро-печатницата на в. „Славянинъ“ Русчукъ се намиратъ готови форми.

УЧИЛИЩНИ СВИДѢТЕЛСТВА

Класни и за отдѣленията.

Желающитѣ да имъ са отпечатаатъ, нека се отнесхтъ съ едно отворено писмо, като означхтъ отъ кои искатъ и колко екземпляра.

Отъ Артиллерійскій Арсеналъ.

ОБЯВЛЕНИЕ.

№ 455.

Русенскій Артиллерійскі арсеналъ, на основание „закона за публичнитѣ търгове“ обявява на интересующитѣ се лица, че на 7 й Юний 1886 г. въ 10 часѣтъ сутренъта, въ кантора на Арсенала, ще се произведе тргъ съ тайна конкуренция за доставяние показанитѣ долу материали.

Посмнитѣ условия могатъ да се видятъ въ кантората на Арсенала всѣкий присѣственъ денъ.

Офертитѣ ще се присматъ до 12 часа по пладнѣ въ назначенитѣ за тргъа денъ.

Исканиятъ залогъ е 880 лева.

За прѣтржка се назначава срокъ 9 Юний до който денъ, ако се яви нѣкой да намали не по малко отъ 5 % върху полученитѣ на тргъа цѣни, то съгласно чл. 3 отъ „закона за публичнитѣ търгове“ ще стане прѣтржката.

Спици ясенови или джбови за далнобойнитѣ Орждия . . . прѣдни 1000 парч. задни 1000 „

Спици ясенови или джбови за заряднитѣ 4 колесни ащици прѣдни . . . 3000 парч. задни . . . 3000 „

Спици ясенови или джбови кѣмъ руската Артилерия прѣдни 1500 задни 1500 „

Спици ясенови или джбови обозни 2000 Дъски елови 4 м. + 31 с/м + 33 м/м 10 куб. м.

„ „ 4 „ + 30 „ + 20 „ 10 „ „ „ 4 „ + 25 „ + 50 „ 5 „ „ „ 4 „ + 28 „ + 40 „ 5 „ „ „ 4 „ + 30 „ + 80 „ 2 „ „ „ 4 „ + 25 „ + 15 „ 10 „ „ „ 4 „ + 30 „ + 25 „ 10 „

Дървета крагли джбови или брѣстовя 3 метра дълги и 40 с/м дебели въ тѣнкитѣ край 5 в. м. 3 метра дълги и 20 с/м дебели въ „ 5

Диска ясенови 4 м. дълги 12 с/м въ □ 400 пар. Дъски букови 4 м. + 21 с/м + 12 с/м 200 „

„ джбови 4 „ + 24 „ + 10 „ 50 „ Заклепки желѣзни № 3 2000 „ „ „ № 2 2000 „

Желѣзо листово нѣмско 2 с/м дебело 1 метръ широко и 1 50 мет. дълго . . . 40 метра

Желѣзо кръгло 10 с/м 500 кил. „ „ 8 „ 100 „

„ квадратно 10 „ 500 „ „ плоско 50/5 с/м 200 „

Гайки желѣзни шестистрани (пенавинтовани) 10 с/м въ отвретието 2000 парч. „ квадратни 10 с/м 1000 „

Мѣдъ червена на парчета 100 кил. Масло варено (олворъ) 200 кил. Цинкайскъ 150 „

Лѣкъ секатиоръ 20 „ Тибширъ въ прахъ (прость) 50 „

Бура 10 „ Шуруди желѣзни 25/5 с/м 10 греси „ „ 20/4 „ 6 „ „ „ 15/4 „ 6 „

Гвоздеи телени 25/м/м 10 кил. „ „ 20/с/м 5 „

Кожы юргови (волски) 50 парч. „ „ овчи черни 60 „

Восѣкъ желтъ 5 кил. Коксъ 15000 „

Вжглища камени 100,000 „

Гр. Руссе, Юний 6 денъ 1886 г.

И. Д. Началникъ Арсенала

Капитанъ Зеленогоровъ.

3 — 3.